

Ἐκείνη θέλει νὰ δηλητηριάσῃ ἐκεῖνον.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ξαναπῆγε ἐκεῖνος, ἀγνοοῦμεν διὰ ποῖον λόγον, τοῦ λέγει :

— Κάτσε νὰ φάμε.

— Δὲν πεινώ.

— Πῶς γίνεται αὐτό;

— Νὰ πῶς γίνεται, δὲν πεινώ; ἔφαγα.

— Ἔνα καφέ τουλάχιστον νὰ σοῦ κάμω.

— Οὔτε καφέ δὲν θέλω.

— Ἄ! μὰ δὲν γίνεται ἕνα καφέ θὰ πάρῃς.

Καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά ἔρχεται ὁ καφές.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπιμένει νὰ μὴ τὸν πάρῃ.

— Ἄφοῦ λοιπὸν δὲν τὸν παίρνεις ἐσὺ, τὸν παίρνω ἐγὼ καὶ φαρμακονοῦμαι!

Τὸν ἐρρόφησεν ἀπνευστί καὶ ἔπεσε κάτω δηλητηριασμένη καὶ πράγματι καὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἀπεβίωσε!

Τί δράματα! τί δράματα!

Χθὲς τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς ὀπισθεν τοῦ Βαρβακείου ὁδοῦ Σωκράτους καὶ πρὸ τῆς οἰκίας Μαρουδῆ ἐπίθεσις ἐνοπλος ἐγένετο καθ' ἑνός. . . τῶν δένδρων τῶν τεταγμένων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὸ πτωχὸν θῦμα ἠκρωτήριάσθη ἀνιλεῶς δι' ἐπανειλημμένων κτυπημάτων πελέκως· οἱ δρᾶσαι ἦσαν θηλυκοί.

Ἐφεύρον τὸν εὐκολώτερον τρόπον διὰ νὰ πορίζωνται τὰ ξύλα τῆς μπουγάδας τῶν. Εὐτυχῶς ἐνονηθεῖσαι ὑπὸ τινος διαβάτου ἐτράπησαν εἰς φυγήν, ἀφίσασι ἡμιτελές τὸ ἔργον.

Ἀλλὰ ἡ νύξ θὰ ἐπανέρχεται πάντοτε, ἐνῶ οἱ διαβάται δὲν θὰ ἦνε πάντοτε πρόχειροι. Παρακαλοῦμεν τὴν ἀστυνομίαν νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τῆς διὰ τὰ δένδρα μας. Δὲν παίρουν αἱ γυναῖκες.

Μετὰ χάρις πολλῆς ἐξιστόρησεν ἐν τῇ «Ἐστία» τὰς τρεῖς ἡμέρας τοῦ ἐν Τήνῳ ὁ κομψὸς ποιητῆς Γεωργίου Δροσύνης, δρέπων ἄνθη πάντοτε δροσερὰ καὶ ἐκ τῶν στίχων καὶ ἐκ τῶν πεζῶν του λόγων.

ΤΟ ΕΝ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ ΠΤΩΜΑ

Ἐλάβομεν καὶ ἄλλας λεπτομερείας. Αἱ προχθεσιναι προήρχοντο ἐκ καταθέσεως τοῦ πατρός. Τώρα ἔχομεν ἄλλα συμπληρωτικὰς τοῦ κ. Χλωροῦ, οὗ ἦτο ἀνεψιὰ ἐκ πρώτης ἐξαδέλφης ἢ Εὐθυμίας καὶ ἐπὶ τριετίαν ἔμενε παρ' αὐτῶν ὡς πηρετούσα. Αὐτὴ δὲ καὶ πέντε ἄλλα τέκνα εἶνε ἐκ πρώτου γάμου τοῦ Σπυριοπούλου, μείναντα ὄρφανὰ ἐκ μητρὸς τοῦ πατρός των ἐλθάντος εἰς δεύτερον γάμον, διὰ τοῦτο δέ, καὶ ἀπροστάτευτα καὶ ἔρημα καὶ ὡς ὑπέρβριαι συγγενῶν αὐτῶν κατηντήσαντα.

Ἡ Εὐθυμία ἦτο κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκ τῶν ἡσυχωτέρων καὶ σεμνοτέρων κορασιῶν· εἶχε μάλιστα τὴν συνήθειαν νὰ κακολογῇ τὴν μὲν καὶ τὴν δέ, διότι τὸ εἶχον ἐξω, καὶ νὰ ὑποκρίνηται τὴν ἀγίαν. Τὸ τέλος τῆς ὁμῶς ἀπέδειξεν, ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἀγία.

Ἡ οἰκογένεια Χλωροῦ ἐγκάριως ὑποπετεύθη τὰ τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς Εὐθυμίας ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν σημείων.

Ἐρωτωμένης αὐτῆς ὑπεκρίνετο ὅτι ἔχει στάσιν ἐμμήνων.

Ἡ οἰκογένεια προσεκάλεσε τὸν κ. Βενιζέλον, οὗτος ὁμῶς περιωρίσθη νὰ ἐρευνησῇ αὐτὴν μήπως ὑποπετεύη ἄλλο τίποτε, ἐπὶ ἀρνητικῇ δὲ ἀπαντήσῃ, τῆς ἔδωκε γιατρικὰ δι' ὅ,τι ἔλεγε ποῦ εἶχε ἡ Εὐθυμία, τὰ ὁποῖα ἐνοσεῖται· δὲν ἐλάμβανε, τὰ λαμβάνει δὲ τώρα ἡ διάδοχος τῆς ὑπέρβριαι

ληλός σὰν κι' ἐμένα δὲν εἶνε ποτέ του δύσκολος.

— «Τώρα, εἶπεν ὁ σύντροφος, ἰδοὺ τὸ σύνθημα πρὸς τὸ παρὸν μέχρις οὗ σοὶ δοθῇ ἐν ἄλλοι. Πρέπει νὰ ἦσαι ἄφωνος σὰν νὰ σοῦ ἔκαψαν τὴν γλῶσσαν.

Ἡ σύστασις ἦτο ἀρκετὰ γελοία, διότι θὰ ἤμουνα εἰς πολλὴν ἀμηχανίαν ἂν ἔλεγα ὅ,τι δὲν ἐγνώριζα. Ὁ σύντροφος ὅταν ἔφυγε, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παρίσι, μοῦ ἔφησε διακόσια φράγκα.

«Τὰ κλειδιά τοῦ πύργου ἦσαν φυσικὰ σ' τὰ χέρια μου. Πρῶτη μου φροντίς ἦτονε νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ κατάστημα, τοῦ ὁποίου ἤμουνα ἐπιστάτης. Εὐρύχωρα δωμάτια κατασκονισμένα καὶ ραγισμένα, ταβάνια κατατρυπημένα, με πατώματα λυωμένα, χωρὶς κἀνένα ἐπιπλον, ἐκτός δύο δωματίων εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρο μέρος τοῦ πύργου, τὰ ὁποῖα ἦσαν κἀπως σιγουρισμένα. Εἰς τὸ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχε κλίνη μὲ λευκὰ σινδόνια, καθέκλαις, ἀνάκλιτρον, ἀρμάριον καὶ κομμωτήριον. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα ὅτι δὲν ἔμελλα νὰ ζήσω μονάχος μου πολὺν καιρὸν· τὰ δύο δωμάτια καὶ πρὸ πάντων αἱ δύο κλῖναι φανέρωναν ὅτι θὰ εἶχα τουλάχιστον δύο συγκατοίκους.

«Εἰς τὸ μεγάλο μαγειρεῖον εἶχαν βάλει ἐπίσης μερικὰ ἔπιπλα, κἀτι καζάνια, χύτρες κτλ. . . Τὰ ἔβλεπα κ' ἐγλυφα τὸ στόμα μου. Κατέβηκα εἰς τὰ ὑπόγεια, ὑπόγεια μεγαλοπρεπῆ, ἀλλὰ ἄδεια. Μόνον ἕνα ὑπῆρχεν, εἰς τὸ ὁποῖον

δὲν μπόρεσα νὰ κατέβω μὴ ἔχων τὸ κλειδί· ἐκεῖ ἦσαν κλεισμένα τὰ κρασιά.

«Μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ σύντροφος ἐπανῆλθεν. Ἦτο νύκτα κι' ἔτοιμαζόμουνα νὰ πλαγιασῶ, μὴ ἔχων τι καλλίτερον νὰ πράξω.

— «Προσοχή! μοῦ εἶπε, σὲ φέρουν ἀπόψε δύο οἰκοτρόφους· ἐκεῖνος ποῦ τῆς συνοδεύει εἶνε παλληκαράς, ποῦ πρέπει κανεὶς νὰ προσέχῃ, προσοχὴ λοιπὸν!

— «Μήπως εἶνε ὁ κύριος; ἠρώτησα.

— «Τρελλὸς εἶσαι, μοῦ ἀπήντησε, ζεῦρεὶς καλὰ ὅτι δὲν βλέπει κανεὶς τὸν κύριον.

— «Ἐἶνε τέλος κανεὶς ἀρχηγός;

— «Ἰσως.

— «Πῶς ὀνομάζεται;

— «Δὲν γνωρίζει κανεὶς ποτέ τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχηγῶν. Ἐπὶ τούτου σοὶ δίδω μίαν συμβουλήν, εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ ἦσαι πολὺ περίεργος εἰς τὴν Ἐταιρίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκεις. Ὅταν δὲν σὲ προστάξουν ν' ἀκούσης καὶ νὰ παρατηρήσης, χρεωστᾶς νὰ μὴν ἀκούς, μήτε νὰ βλέπῃς. Κατάλαβες;

— «Μάλιστα.

— «Ὁ νοῦν νοεῖτω.

«Εἰς τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο φρικώδης, καμωμένος ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν διάβολο καὶ ἐφόσα ἄ-

ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, πάσχουσα πράγματι τὸ φαντασιώδες ἐκείνης πάθημα καὶ διὰ τὸ νὰ μὴ δίδῃ λεπτὰ διὰ νέα. Ὁ κ. Βενιζέλος ὅμως ἐκ πικρᾶς πείρας ἀστειολογεῖ μὲ τὴν οἰκογένειαν, μήπως τρέχει πάλιν τίποτε ἄλλο.

Ἐδῶ παρεμβαίνει μία ὠπόποις, κατὰ Κόντον, γυναῖκα δηλαδὴ ποῦ ἔφερε εἰς τοῦ κ. Χλωροῦ αὐτὰ μέρα παρά μέρα. Ἡ ἐκ συμπαθείας πρὸς τὴν Εὐθυμίαν, ἢ ἐκ γραῶδους περιεργείας τὴν ἐρωτᾷ μίαν ἡμέραν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν βαθμηδὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξογκουμένην ἐμπροσθέν τῆς Εὐθυμίας: Τί ἔχεις; Τῆς δίδει τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, ἣν καὶ εἰς τὰς ὑπονοίας τῆς κυρίας Χλωροῦ.

— Ἐγὼ τῆς λέγει, ἡ αὐτοπῶλις, ἔξέρω μὲν γυναῖκα ποῦ εἶνε γιὰ τὰ πάθη αὐτὰ μάλιστα.

Καὶ πράγματι τῆς φέρνει μίαν κακοσχημάτιστη φκιασιδάρρα, σκέλεθρο μοναχό, φέρουσαν τίτλον ἐξοχότητος, ἢ μαμὴ μὲ τὰ πολλὰ κορίτσια, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον, ἐπαγγελιομένην τὴν καλλιτέχνην τῶν ἐκτρώσεων.

Ἀφοῦ τὴν παρετήρησε καλὰ, καλὰ, καὶ κρυφουσιφερόνησεν ἴσως μὲ τὴν Εὐθυμίαν τὰ τῆς ἐκτρώσεως, ἀναβαίνει εἰς τὴν κυρίαν καὶ,

— Τὴν εἶδα λέγει, μπορῶ νὰ τὴν γιαιτρέψω, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν πάρω ἔς τὸ σπῆτι.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται εἶνε μὲν ὑπηρετρία μας ἡ Εὐθυμία, ἀλλὰ εἶνε καὶ μέλος τῆς οἰκογενείας μας. Δὲν μποροῦμε νὰ τὴν βγάλωμεν ἔξω. Ἐδῶ ἔχει τὸ καθαρὸ φαγὴ τῆς, περιποίησης. Ὅ,τι γιαιτρικὸ ἔχεις, νὰ τῆς τὸ κάμης ἐδῶ.

— Τὸ γιαιτρικὸ ποῦ θὰ κάμω, μόνον ἔς τὸ σπῆτι μου μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ὅτε στενοχωρηθεῖσα ἡ Μαμὴ μὲ τὰ πολλὰ κορίτσια ὁμολογεῖ εἰς τὴν κυρίαν ὅτι ἐμεινεν ἔγκυος.

— Καὶ μὲ ποῖον;

— Μοῦ εἶπε μ' ἓνα συγγενῆ τοῦ κυρίου, τὴν ἡμέρα τοῦ

ἀγίου Κωνσταντῖνου, ποῦ βγῆκατε ἐσεῖς ἔξω νὰ πάτε ἔς τὴν τελετῆ, μπῆκε οὗτος καὶ τὴν ἐβίασε. Τώρα πέθανε αὐτὸς ἀπὸ βλογιά. Ὅ,τι τῆς ἔκαμε αὐτὸς, τοῦ τῶβγαλε ὁ Θεός. Γὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μοῦ τὸ ρίξῃ. Παιδί μου, τῆς εἶπα, σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν ποῦ βρίσκεσαι δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάμω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Διέτρεχε τότε ἡ Εὐθυμία τὸν ὄγδρον μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς. Ἦτο ὁ παρελθὼν Δεκέμβριος. Σημειώσατε δὲ ὅτι τοιοῦτος συγγενῆς τοῦ κ. Χλωροῦ ἀποθανὼν ἐξ εὐλογίας δὲν ὑπάρχει.

Ὁ κ. Χλωρός τότε τὴν ἐπίστε νὰ ὁμολογήσῃ ποῖος ἦτο ὁ δράστης. Τῆς ἔλεγε μάλιστα ὅτι ἂν εἶναι ὑψηλῆς θέσεως, νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ. Ἄν δὲν εἶναι πάλιν τοιοῦτος καὶ τερνάζει ἔς τὴν θέσιν τῆς, μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ κακὸ νὰ τῆς τὸν δώσῃ ἄνδρα.

Ἡ Εὐθυμία γελοῦσε ἀναιδέιτατα, ὡς λέγει ὁ κ. Χλωρός.

— Ἀφῆτε με καὶ θὰ ἴδῃτε πῶς δὲν ἔχω τίποτε. Δὲν ἔχετε μαμὴ τὴν Ἀναστασία; Δὲν τὴν φωνάζετε νὰ μὲ δῆ;

Προσκαλεῖται ἡ μαῖα Ἀναστασία, καὶ ἐξετάζει καὶ ἀνακοινεῖ εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν ὅτι αὐτὴ ἔχει παιδαρο.

Ἐνῶ ἐξήταξεν ὁ κ. Χλωρός λέγει ὅτι συνέλαβε τὴν Εὐθυμίαν παρακαλοῦσαν τὴν Ἀναστασίαν νὰ μὴ πῆν τίποτε, αὐτὴν δὲ ἀρνούμενην.

Νέαι ἀνακρίσεις καὶ νέαι πιέσεις τοῦ Χλωροῦ.

— Πέ μου ποῖος εἶναι; Μὴ εἶναι ὁ Θανάσης;

— Ὅχι.

— Μὴν εἶναι ὁ ἐξαδελφος τῆς κυρίας;

— Ὅχι.

— Μὴν εἶναι ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας;

— Ὅχι.

Ὅποτε ὁ Χλωρός ἠναγκάσθη νὰ προσκαλέσῃ κατεπειγόν-

νεμος ἰκανὸς νὰ ἐκριζώσῃ τὰ κέρατα τῶν βωδίων, οἱ δύο οἰκότροφοί μου ἔφθασαν, ἦσαν δὲ δύο γυναῖκες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ὑψηλὴ, εὐρωστος, ἀκόμη εὐμορφῆ, ἦτανε ὡς τριάντα πέντε ἐτῶν ἐμάντευτα ἀμέσως ὅτι ἤρχετο νὰ συντροφεύσῃ καὶ νὰ ὑπηρετῇ τὴν ἄλλην, ἥτις ἦτο πολὺ νεωτέρα ἀπὸ τὴν πρώτην· μόλις ἤτον εἰκοσι ἐτῶν. Αὐτὴ ἦτο ὀλιγώτερον ψηλὴ, ἀλλ' εἶχεν ἓνα ἀνάστημα, ἓνα ἀνάστημα σὰ νὰ πέρασε ἀπ' τὸν τόννον. Ἄν καὶ κίτρινη καὶ εἶχε τὰ μάτια τῆς θαμβωμένα καὶ τὸ ἐξωτερικόν τῆς ἀρρωστιάκικο, ἦτανε ὅμως καθράκι, θαῦμα, Γεροκάτσικα, θαῦμα!

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ κ. Λαγγάρδ ἐταράχθη ἐπὶ τῆς ἔδρας του μετὰ στενοχωρίας.

— Μήπως σὰς δυσαρεσεῖ τοῦτο, κύριε; ἠρώτησεν ὁ ἐπαίτης.

— Ὅχι, γέρο Μονό, ὄχι σὰς ἀκούω ἀπεναντίας μὲ τὴν μεγαλειτέρην προσοχὴν, ἐξακολουθήσατε, ἐξακολουθήσατε.

— «Δὲν ἔμπορῶ Γεροκάτσικά μου, νὰ σὲ περιγράψω τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔφερε ταῖς δύο γυναῖκες. Δὲν εἶμαι ὠραῖος, δὲν εἶνε ἔτσι; Μὲ παρετήρησε μὲ τὰ μικρὰ του σταχτερὰ ὀμμάτια, ψυχρὰ καὶ διαπεραστικά σὰ λεπίδα, ἐγὼ, ποῦ δύσκολα φοβοῦμαι, τέτοιο φόβο δοκίμασα, ποῦ τὸ αἷμα μου ἐπάγωσε εἰς τὰς φλέβας μου.

«Ὅταν αἱ γυναῖκες ἀποκατεστάθησαν εἰς τὰ δωμάτια, ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος ἦλθε νὰ μ' εὕρῃ εἰς τὴν φωλεάν μου.

— «Ξεῦρω ὅτι φυλάεις μυστικὸ, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σκλη-

ρῆ· ὅταν δὲν θέλῃς νὰ μιλήσῃς, ἓνα ἐγχειρίδιον διατρυπῶν τὸ στῆθος σου καὶ ἐρυθρὸς τι; σίδηρος ἐπὶ τοῦ μετώπου σου δὲν θὰ σὲ ἠνάγκαζε νὰ κινήσῃς τὴν γλῶσσάν σου· σὲ γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ, ἤξεύρουσι ὅτι ἔδωκες δειγμάτα καὶ δι' αὐτὸ σ' ἔβαλαν ἐδῶ. Εἶσαι ὁ φύλαξ τοῦ πύργου αὐτοῦ, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἐμβῇ, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ πλησιάσῃ. Πρέπει νὰ ἦσαι μανδρόσκυλος νὰ φυλάξῃς τὸ σπῆτι· καὶ ἂν αὐτὸ δὲν φθάνῃ, νὰ ἦσαι πάντοτε σκύλος ἐτοιμὸς νὰ δαγκάσῃς, κι' ἂν αὐτὸ δὲν φθάνῃ, νὰ ἦσαι λύκος. τίγρις, ἢ κανὲν ἄλλο ἄγριον θηρίον.

«Ἐχεις ἓνα σφάλμα, πίνεις καὶ μεθᾶς· ἀλλ' ὅταν ἦσαι μεθυσμένος εἶσαι ποῖο σκληρὸς κι' ἡ ἀγριάδα σου δὲν ἔχει ὄρια. Ἔτσι τὸ ἐλάττωμά σου αὐτὸ εἶνε ἀρετὴ γιὰ κείνους, τοὺς ὁποίους ὑπηρετεῖς. Δύνασαι λοιπὸν νὰ μεθᾶς καὶ νὰ πίνῃς ὅσον θέλεις, διότι τὰ χρήματα δὲν θὰ σοῦ λείψουν.

«Ἄλλὰ πρόσεξε! δι' ἡμᾶς τὸ ἐλαφρότερον σφάλμα εἶνε προδοσία, ἐγκλημα. Ἄν ἀφήσῃς νὰ σοῦ διαφύγῃ μία καὶ μόνη λέξις ἀπὸ ὅ,τι πρέπει νὰ φυλάξῃς μυστικόν, ἢ ἂν μίαν μόνην στιγμὴν δὲν ἐπαγρυπνήσῃς, ἢ ἀμοιβῇ θὰ ἦνε ἓνα μαχαίρι μὲς τὸν λαιμόν σου. Ἄν ἀπεναντίας εἶσαι ἀφωσιωμένος καὶ πιστὸς, θὰ λάβῃς 10 χιλιάδας φράγκων, ἀφοῦ ἀποπερατώσῃς τὴν ἀποστολήν σου.

«Ἔθεσεν ἐντὸς τῆς χειρὸς μου χρυσὰ τινα νομίσματα, ἔπειτα ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ συντρόφου του ἀνέβηκεν ἄ-

τος τηλεγραφικῶς τὸν πατέρα της ἔλθοντα ἐδῶ τὴν 28 Ἰανουαρίου ἡμέραν Σάββατον.

Τί συνέβη κατόπιν, τὸ γνωρίζομεν.

Ὁ κ. Χλωρὸς προσθέτει πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς πεποιθήσεως ἣν ἔχει ὅτι ὁ βιαστὴς τῆς Εὐθυμίας δὲν ἦτο ὁ ἐξάδελφός του Θανάσης, ὅτι ἐρωτηθεῖσα κατόπιν ὑπὸ τῆς παραμάνας, ἀφοῦ εἶς τὸν πατέρα της κατήγγειλεν ὡς αὐτουργὸν τὸν Θανασοῦλαν, ἀπάντησε :

— Μπα ! δὲν εἶνε αὐτός.

— Καὶ γιατί τὸ εἶπες ;

— Γιὰ νὰ ξεφορτωθῶ τὸν πατέρα μου.

— Ἄμ' τώρα πού θὰ σοῦ τὸν δώσουνε ἄνδρα ;

— Δὲν τὸν θέλω.

— Τί ; δὲν σ' ἀρέσει ; δὲν εἶνε ἔμορφος ;

— Μπα ! καὶ χρυσὸν νὰ μοῦ τὸν κάμουν, δὲν τὸν θέλω.

Ὁ κ. Χλωρὸς ἐπιμένει ὅτι ὁ βιαστὴς τῆς Εὐθυμίας δὲν εἶνε τοῦ σπητιοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὅτι μπῆκε ἀπ' ἐξω.

Ἐπιμένει ἀκόμη ὅτι μπορεῖ νὰ ἦτο ὁ ἴδιος ὅστις μὲν νύκτα εἰσελθὼν διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τοὺς ἔκλεψε δύο χρυσὰ ὠρολόγια. Διότι τὴν συνέλαβε δύο τρεῖς φορές τὴν Εὐθυμίαν ὅτε ἔδενε τὸν μπερντέ, τὸ ὅποιον ἐκλαμβάνει ὡς σημεῖον συνεννοήσεως μετ' ἐραστοῦ.

Ἐπιμένει ἀκόμη ὅτι ὁ φόβος τοῦ ὅτι δὲν ὠμολόγει, ἢ προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ὁ κλέπτης ἦτο καὶ ὁ ἐραστὴς καὶ ἐπομένως θ' ἀπεκαλύπτετο ὡς συγκλέπτρια, ἢ διότι φοβουμένη μήπως φανερωθῇ ὅτι ἐξ αἰτίας της, διότι ἄφινε τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν διὰ νὰ μπαινοβγαίη ὁ ἐραστὴς, εἰσῆλθεν ὁ κλέπτης, τοῦθ' ὅπερ εἶνε παράπολυ λεπτόν.

Νομίζει δὲ ὅτι ἡ Εὐθυμία ἢ ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ βιαστοῦ της πρὸ τοῦ τοκετοῦ καὶ ἐρρίφθη εἰς Φάληρον ἢ ἀποθανοῦσα εἰς τὸν τοκετὸν ἐν τῇ κατοικίᾳ πάλιν τοῦ βιαστοῦ ἐρρίφθη πτώμα εἰς τὴν Πικροδάφνην.

Τὴν δολοφονίαν της ἐξάγει καθόσον τὸ πρόσωπον τοῦ πτώματος εὐρέθη κυρίως φρικτῶς ἠλλοιωμένον, τοῦθ' ὅπερ ὑποτίθησιν, ὅτι ὁ δολοφόνος ἐζήτησε νὰ τὴν καταστήσῃ ἀγνωρίστον.

Τὸ δρᾶμα λοιπὸν αὐτὸ γίνεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μυστηριωδέστερον. Δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσῳ σκοτεινόν, ὥστε ν' ἀπελιπισθῇ ἡ ἀνάκρισις περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ κακούργου. Καὶ θὰ ἦτο ἴσως ἤδη γνωστός, ἂν κατὰ τὴν συνῆθειάν της, δὲν ἀδιαφοροῦσε φοβερά μέχρι τοῦδε.

Ἐκ τῶν κυριωτέρων μαρτύρων πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Κοσσονάκος, ὅστις εἶπεν εἰς τὸν κ. Χλωρὸν ὅτι τὴν Εὐθυμίαν τὴν ἐβίασεν ἄνθρωπος ὑψηλῆς θέσεως.

Δεύτερος μάρτυς εἶνε ἓνας κλητὴρ τῆς ἀστυνομίας, εἰπὼν τῷ κ. Χλωρῷ, ὅτι ἡ Εὐθυμία ἦτο ἀρραβωνιασμένη. Καὶ πράγματι ἐπὶ τινὰ καιρὸν, ἔφερε μίαν βεργέταν, τὴν ὅποιαν πῆρε κι' ἐπέταξεν ὁ κ. Χλωρὸς.

Ἄλλος μάρτυς, ἓνας γαλατᾶς, ὅστις εἶπε τοῦ κ. Χλωροῦ, ὅτι κάπου τὴν εἶδε τὴν Εὐθυμίαν κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ ἦτο χαμένη.

Ἄλλος μάρτυς, ἓνας μαθητὴς τοῦ Διδασκαλείου, τὸν ὅποιον κατήγγειλεν ὁ Θανασοῦλας ὡς ἐραστὴν τῆς Εὐθυμίας.

Ἄλλοι μάρτυρες, αἱ γειτονικαὶ ὑπρέτριαι, αἱ ὅποιαι ὅλαι κάτι θὰ ξεύρουν.

Ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ Θανασοῦλας, ἀκόμη καὶ ὁ ἀδελφὸς καὶ πρῶτος ἐξάδελφος τῆς κυρίας Χλωροῦ.

Καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε οὐδὲν ἐγένετο, οὐδενὸς προσκληθέντος μάρτυρος μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν.

Ἐπρεπε νὰ ἀναμιχθῇ ὁ τύπος, διὰ νὰ γίνουν τόσα γεγονότα γνωστά.

Ἄς γίνουν λοιπὸν οἱ δημοσιογράφοι ἀνακριταὶ καὶ ἄς βγάλουν ἐφημερίδας οἱ ἀνακριταὶ, ἴσως γίνωσι χρησιμώτεροι.

Τί πταίουν ὅμως καὶ οἱ ἀνακριταὶ, ὅταν ὁ θεσμὸς σφάλ-

μαξαν, ἥτις ἀνέμενε, καὶ μετ' ὀλίγον καὶ οἱ δύο ἐγειναν ἀφαντοί. Ἐνόησα ὅτι ἐπρόσεχαν νὰ μὴ παρατρηθοῦν εἰς τὴν χώραν, εὐθὺς δὲ τὴν ἄλλῃ μέρα κατάλαβα πῶς ἡ νέα κυρία ἦτο ὑπὸ κατάσχεσιν καὶ ὅτι δὲν ἤμουνα ἐπιστάτης, ἀλλὰ δεσμοφύλαξ.

Ἄν καὶ δὲν εἶδα ποτὲ τὴν νέαν μου οἰκότροφον, τὴν ὅποιαν ἡ σύντροφός της, ἥτις ἦτο ἐπίσης φρουρὸς καὶ δεσμοφύλαξ, σπανίως ἄφινε νὰ βγαίη ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, δὲν ἐβράδυνα ὅμως νὰ μάθω ὅτι ἦτο ἔγκυος πολλῶν μηνῶν καὶ ὅτι ἦτο συγχρόνως καὶ τρελλή.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἄφησε νὰ τοῦ διαφύγῃ μία βραχνὴ ἐπιφώνησις. Πελοιδνός, ὁμοίαζε πρὸς δυστυχῆ ἀγωνιῶντα :

— Κύριε, κύριε ! ἀνέκραξεν ὁ Γεροκάτσικας, δὲν εἴσθε καλά !

Οἱ λόγοι οὗτοι αἴφνης ἀνεξωγόνησαν τὸν κ. Λαγγάρδ.

— Τίποτε, τίποτε, εἶπεν ἀνορθούμενος· ἀλλὰ βλέπετε, γέρο Μονὸ, ἡ διήγησίς σας εἶνε τρομακτικὴ.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον κύριος ἑαυτοῦ, ὅτε ἠθελεν, ὥστε οὐδὲν ὑπῆρχε πλέον ἔχνος συγχινήσεως ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ἐὰν ἐπιθυμῆτε, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ γεροεπαίτης, δὲν σᾶς λέγω περισσότερα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐσπινθηροβόλησαν.

— Καὶ ἂν ἀκόμη χρωστεῦσα ν' ἀποθάνω ἐκ τρόμου καὶ

φρίκης ἀκούων ὅτι μέλλετε νὰ μοῦ πῆτε, ἀνέκραξε, θὰ σᾶς ἀκούσω μέχρι τέλους.

Γ.

ΔΙΑΓΓΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΣΚΙΑΙ

Περιττὸν νὰ σᾶς εἶπω, κύριε, ὅτι ξαπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης μου ὁ γέρο Γραππιὲ πάντοτε μιλά.

— Ἄ ἔξοστε, λοιπὸν μικρὰ εἶχε χάσει τὰς φρένας, τίς εἶδε συνεπεῖα τίνος καταστροφῆς, δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ μυστηρίου. Ὁραίαν τινὰ ἡμέραν ἢ μάλλον ὠραίαν τινὰ ἔναστρον νύκτα, ἢ τρελλὴ ἐγέννησε ἓνα ἀρσενικὸν παιδίον.

— Υἱόν ! ἐπεφώνησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, μὴ δυνηθεὶς νὰ συκρατήσῃ ἑαυτόν.

— Μάλιστα, κύριε, παιδί ἀρσενικό.

— Ἐξακολουθήσατε, γέρο Μονὸ, ἐξακολουθήσατε.

— Ἄ ἔννοεῖται, δὲν προσεκληθῆ κανεὶς ἰατρὸς, ἀλλ' ἡ δεσμοφύλαξ—ἄ ! τί κατεργάρα—ἐκαμε τὴ μαμμὴ. Εὐνόητον ἐπίσης ὅτι δὲν ὑπῆγον εἰς τὸ δημαρχεῖον τοῦ Βλαϊνκούρ, ν' ἀναγγεῖλουν ὅτι ἐγεννήθη ἐν τῷ πύργῳ παιδίον ἀγνώστου πατρὸς καὶ παράφρονος μητρὸς.

(ἀκολουθεῖ)

λη από βάσεως, όταν τὸ Κράτος δὲν τοὺς ἐπιτρέπει οὔτε νὰ ζῶνε.

Δὲν ζεύρομεν, ποίος μέγας ἀνὴρ τῆς Γαλλίας, ἐρωτηθεὶς τί ἔκαμε καθ' ὄλην τὴν περίοδον τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἐπικναστάσεως, τὴν ὀνομασθεῖσαν τῆς Τρομοκρατίας, ὁπλήτησεν ὑπερηφάνως :

— Ἐζήσα.

Καὶ οἱ δικασταὶ μας, καὶ οἱ ἀνακριταὶ μας, ὅταν ἐρωτηθῶσι τί ἔκαμαν λοιπὸν, ἀφοῦ κινῆν ἄλλο καθήκον δὲν ἐξετέλεσαν, ὑπερηφάνως δύνανται ν' ἀπαντῶσι :

— Ἐζήσαμεν !

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τρίτη, 3 Μαΐου

Ἡ αἴθουσα τοῦ κακούργοδικείου Ἀθηνῶν, ἡ μόνον κόσμον φέρουσα ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμασμένη τὴν ἀπαραίτητον εἰκόνα τοῦ βασιλέως καὶ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἐξάφωτον λυχνίαν, συνεταράσσετο χθὲς ὑπὸ ἐκτάκτου συρροῆς, διότι ἐκτακτος ἦτο εἰς τὸ εἶδος τῆς καὶ ἡ μελλουσα νὰ ἀνελιχθῆ δίκη τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς κόρης Πατούσα. Ἡ συνήθης θέσις τῶν κατηγορουμένων εἶχε διπλασιασθῆ καὶ τριπλασιασθῆ, διότι οὐλαμὸς ὀλόκληρος κατεῖχεν αὐτὴν, ἡμιλογία μαρτύρων ἀνέμενεν ἐν τοῖς ἀντιθαλάμιας, οἱ δικηγόροι συνωθοῦντο περὶ τὴν ἑδρὰν αὐτῶν καὶ παραδόξως πολὺ πρὸ τῆς δίκης ὁ ἀριθμὸς πρὸς καταρτισμὸν τοῦ δικαστηρίου τῶν κυριῶν ἐνόρκων ἦτο συμπληρωμένος.

Ἀλλὰ σήμερον πλήρης ἀντίθεσις ἐπικρατεῖ καθ' ὅλα ἡριθμημένον εἶνε τὸ ἀκροατήριον ἐπὶ τοῦ βήθρου τοῦ ὑποδίκου κάθηται εἰς καὶ μόνος, καὶ ἐκεῖνος κλάσμα ἀνδρὸς ἡλικία καὶ σώματι, δεκαεξαετὲς μόνον παιδίον, καχεκτικώτατον· δύο μόνον μάρτυρες, κύριος καὶ κυρία, χάριν τῆς συμμετρίας, ἀποτελοῦσι τὸν πλοῦτον τῆς κατηγορίας, καὶ δὲν ἀρκεῖ νὰ καλύψῃ τὴν κενότητα τῆς ὅλης τραπέζης τῶν κυριῶν δικηγόρων ὁ εἰς καὶ μόνος παριστάμενος συνήγορος.

Περὶ κλοπῆς πάλιν πρόκειται, ἀλλ' οὐχὶ ἐμφύχου τινος ἀδαμάντινης· ἀδαμάντινον δακτυλίδιον, ἀνῆκεν εἰς τὴν κυρίαν Ἀβέρωφ, ἐκλάπη πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τὴν τοαλέταν τῆς ἄνω κυρίας, ἐφ' ἧς συνήθως τὸ ἔθετεν. Ἄνθρωπος ἐκ τῶν ἐξω δὲν ἠδύνατο εἰσχωρήσας ἕως ἐκεῖ ἐξ ἐφόδου νὰ τὸ κλέψῃ· ἀρα ἡ πράξις ἐπεβάδουσε τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ προσωπικὸν τῆς οἰκίας· ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ μάγειρος, ἡ ὑπνέτρια καὶ ἡ ράπτρια· ἀλλὰ τῶν μὲν πρώτων τὸ ζεῦγος ἔφερον ἐχέγγυα τιμῆς καὶ ἀθωότητος, ἀμεμπτον πολυετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ οἴκῳ, ἡ ράπτρια δὲ ἀπλοῦστάτα ἔθεωρήθη ἀνωτέρα πάσης τοιαύτης ὑπονομίας. Ἐπεσε λοιπὸν ἡ ὑποψία εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀνθρωπίσκον, τέσσαρας μόνον ἡμέρας ἀριθμοῦντα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς κυρίας καὶ δις ἢ τρίς εἰσελθόντα εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτο τὸ δακτυλίδιον.

Καὶ αὐταὶ εἶνε αἱ βάσεις, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ δὴ ἡ κατηγορία : τὸ ὀλιγοχρόνιον τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡ ἐν τῷ δωματίῳ εἶσοδος· καὶ ταύτην μόνον τὴν πληροφορίαν φέρουσιν ὡς ἐφόδιον τῆς μαρτυρίας των οἱ δύο μάρτυρες, ὁ μάγειρος καὶ ἡ ὑπνέτρια. Τὸ δακτυλίδιον ἦτο τὸ πρῶτ' ἐπὶ τῆς τοαλέτας· τὸ δειλινόν, ὅτε τὸ ἐζήτησεν ἡ κυρία, δὲν ἦτο ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κατηγορούμενος εἶχε ζητήσει τὰ κλειδιά ἀπὸ τὸν μάγειρον διὰ νὰ πάρῃ γλυκὸ ἀπὸ τὸ ἐρμάρι ποῦ ἦτο εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἀνέγνω μίαν φαιδρὰν παρένθεσιν : ἐπὶ τῇ ἐκφωνήσει τοῦ ὀνόματός της ἡ μάρτυς εἰσέρχεται, ἐπιτηθευομένη ὕψος δεσποινίδος· καὶ τί δεσποινίς ! με κτένισμα καὶ καπελλάκι, γεμάτα ἀξιώσεις, καὶ με πέπλον ἐπὶ τοῦ προσώπου· ἐδέησεν ἐπίσημος προεδρική μεσολάβησις πρὸς ἄρσιν τοῦ πέπλου.

Πρόεδρος. Ἦτο τὸ πρῶτ' τὸ δακτυλίδιον τῆν τοαλέτα; Ἡ μάρτυς. Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο.

Πρόεδρος. Τί θὰ πῆ σοῦ ἐγάνη; ἡ θὰ ἦτο ἢ δὲν θὰ ἦτο. Ἡ μάρτυς. Μᾶλλον ἦτο.

Αὐτὸ τὸ μᾶλλον εἶνε ἀριστούργημα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀφίνει τοὺς ἐνόρκους ἐλευθέρους ν' ἀποφασίσωσι κατὰ τὴν συνείδησίν των δὲν δύναται αὐτοὶ δικαστικῶς νὰ ὑποστηρίξῃ κατηγορίαν καθ' ἧς μόνον ὑπόνοια, οὐδεμία δ' ἀποδείξις ὑπάρχει· καίτοι προσωπικῶς θεωρεῖ μᾶλλον ἐπιβαρυνόμενον τὸν κατηγορούμενον· ἀλλὰ μὴ δὲν ἦτο πιθανόν νὰ καθίσταντο ἐνοχοὶ τοιαύτης πράξεως οἱ ἄλλοι ὑπνέται, καίτοι ἀναμφισβητήτου τιμιότητος; τὰ ὄρια τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀτιμίας δὲν δύναται εὐκόλως νὰ ἰρισθῆ τοῦ λίγουσι.

Ἡ ὑπεράσπις μετὰ πλείονος βεβαιότητος ὑπεστήριξε τὴν ἀθωότητά του, ὑποστηρίζασα ἐπὶ τὸ ψυχολογικώτερον ὅτι αὐτὸ ἴσα ἴσα τὸ ὀλιγοχρόνιον τὴν ὑπηρεσίας δύναται νὰ ἐνεθάρρυνε τοὺς ἄλλους τυχόν ἐνόχους, ὅπως ἐνοχοποιήσων αὐτόν.

Φυσικῶς, μετ' ὀλιγοχρόνιον διάσκεψιν ὁ κατηγορούμενος ἐκνήρυξε ἀθῶος καὶ ἀπελύθη μετὰ πατριωτικτῆν καὶ πλήρη ἀγαθότητος παραίνεσιν τοῦ κ. Προέδρου, τὴν ὁποίαν μετὰ συγκινήσεως—ἐφαίνετο τοῦλάχιστον—ἀκούων ὁ δεκαεξαετὲς ἐλευθερούμενος.

Σημειωτέον ὅτι διήνυσεν ἐνὸς ἔτους ὑποδικίαν ἐν ταῖς φυλακαῖς, καὶ ἐξερχόμενος τοῦ δικαστηρίου, ἀκούω ἀπλοῦκόν τινα ἐργάτην συμπεραίνοντα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς ἐξῆς :

— Ὅλα τάκαμαν οἱ βουλευταῖς μας, μὰ τοῦτο μοναχὰ δὲν ἔκαμαν, καὶ ἀφίνουν τόσον καιρὸν ἔς τῇ φυλακῇ τοὺς ἀνθρώπους !

Ἰδοῦ πῶς ἀναγνωρίζεται ἡ βουλευτικὴ παντοδυναμία παρὰ τῷ λαῷ.

Σπληνικός.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 28)10 Μαΐου

Εἶναι ἡ δευτέρα νύξ ποῦ δὲν μ' ἀφίνουν νὰ κοιμηθῶ ἡναγκάσθην ἐπὶ τέλους νὰ παρατηρήσω τί συμβαίνει κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν Βάρη, ἐδῶ ὑπὸ τὰ παράθυρά μου· καὶ εἶδα ὅτι ἡ πόλις ἤλλαξεν αἰφνης φυσιογνωμίαν. Ὁ εὐρύτατος μοναδικὸς ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Corso βρίθην πλήθους ἀπειροποικίλου, συνωστιζομένου καὶ ὡς θάλασσα παλιροῦσα ἀπὸ τῆς μιᾶς πρὸς τὴν ἑτέραν ἄκραν κυμαινομένου· ἡ τύρβη εἶναι ἀπερίγραπτος· τέσσαρες ἢ πέντε μουσικοὶ θίασοι ἄλλεπαλλήλως παιανίζοντες καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν, καθ' ὄλην τὴν